

HỒ SƠ TÁC PHẨM DỰ THI
LIÊN HOAN PHÁT THANH TOÀN QUỐC LẦN THỨ XVI – 2024

1. Tác phẩm:

- Tên tác phẩm: NGƯỜI GIỮ RỪNG
- Thể loại: Câu chuyện truyền thanh
- Thời lượng: 25 phút 28 giây
- Thời gian phát sóng: 18/1/2024

2. Tác giả:

- Tên tác giả, nhóm tác giả: Thùy Linh – Tuyết Minh
- Đơn vị: Đài PT – TH tỉnh Lào Cai
- Địa chỉ đơn vị: Đường 30/4, phường Nam Cường, TP Lào Cai
- Điện thoại liên hệ: 0972274996
- Email: dothuylinh41585@gmail.com

3. Nhóm cùng thực hiện tác phẩm:

- Người thể hiện: Thùy Linh
- Biên tập: Thùy Linh
- Kỹ thuật viên dàn dựng: Tuyết Minh
- Đạo diễn: Thùy Linh

4. Thông tin trên bằng khen:

Ban Tổ chức đề nghị các đơn vị cung cấp chính xác, đầy đủ các nội dung sau để in bằng khen và các xác nhận khác:

- Tên tác phẩm: Người giữ rừng
- Tên tác giả, nhóm thực hiện (số lượng không quá 7 tác giả, người thực hiện/ tác phẩm) Thùy Linh – Tuyết Minh

* Trong trường hợp các đơn vị cung cấp thông tin không chính xác, đầy đủ, Ban Tổ chức sẽ không xác nhận lại bằng khen.

XÁC NHẬN THỦ TRƯỞNG ĐƠN VỊ

(ký tên, đóng dấu)

GIÁM ĐỐC

Lê Trường Giang

**Câu chuyện truyền thanh :
NGƯỜI GIỮ RỪNG**

Dẫn đầu: *Thưa quý thính giả! Từ ngàn đời nay, cuộc sống của người dân vùng cao Lào Cai luôn gắn bó với những cánh rừng ngút ngàn. Sống và nương tựa vào rừng, họ luôn ứng xử với rừng một cách trân trọng, trở thành niềm tin, tín ngưỡng trong đời sống tâm linh. Câu chuyện truyền thanh Người giữ rừng, do Thùy Linh chuyển thể từ truyện ngắn cùng tên của nhà văn Đoàn Hữu Nam là một ví dụ điển hình về sự trân trọng, ứng xử hài hòa của con người với đại ngàn. Với sự tham gia diễn xuất của các diễn viên: Quốc Hoàn trong vai ông Vương; Minh Đức trong vai Tả - con trai ông Vương; Trịnh Chiến vai Tào - lâm tặc, Thu Hương trong vai bà Vân - mẹ Tả và một số nhân vật phụ khác, mời quý thính giả cùng lắng nghe câu chuyện truyền thanh Người giữ rừng!*

Nhạc lòng

Người dẫn chuyện: Sau cơn mưa đầu mùa, đại ngàn trở nên hùng vĩ và dịu dàng một màu xanh ngan ngát. Bầu trời quang đãng, trong trẻo. Nắng quàng lên những tán cây. Lũ chim rừng hòa nhịp tấu khúc hoan ca. Bỗng từ phía cây nghiêng cỏ thụ, tiếng cưa máy gầm rú phá vỡ sự tĩnh lặng vốn có của rừng già.

- **Tiếng cưa máy rít lên nhói tai - tiếng người chạy - tiếng thở gấp**

Ông Vương (Vừa quát vừa thở) Dừng, dừng ngay...các người dừng tay ngay...

Tả Bố...sao bố lại có mặt ở đây ? Bố đang nằm viện cơ mà ?

Ông Vương Thằng mất dạy...thảo nào mày tử tế với tao thế ? Đưa tao lên tận bệnh viện tỉnh để điều trị bệnh...Hóa ra...là để ở nhà mày rảnh tay đồn hạ cù nghiêng...

Tào Tả...lão này là ai ? Sao tự nhiên từ trên trời rơi xuống chơi chiêu chọc gậy bánh xe thế này ?

Tả Anh Tào...đây là bố em.

Ông Vương Tôi cấm...tôi cấm các người động đến cù nghiêng, rõ chưa ?

Tào Này, ông già...cây nghiêng này để ra ông nội ông à ? Hóa ra, thế gian có chuyện cây để ra người cơ đấy ... (cười khà ố)

Ông Vương Cầm mồm...

Tào (*Vãn cười*) Mồm thằng này thì thằng này nói...mà thằng này có nói sai đâu. Thế nó không đề ra ông nội ông thì tại sao ông gọi nó là cụ ? Hả ? Ông già lắm lắm.

Ông Vương Thằng ngu...cây nghiêng này có tuổi thọ gấp hàng chục lần tuổi mày đấy...ăn nói cho cẩn thận, kéo thần rừng quật chết...

Tào (*Càng cười to*) Thần rừng...? Thần rừng chỉ có trong trí tưởng tượng thôi bố già ạ. Làm gì có thần rừng thật. À...có...chính là tôi...bao năm nay tôi chinh phục hết cánh rừng này đến cánh rừng khác...tôi có nhiều tiền...tôi mới là thần rừng...

Ông Vương Mày chinh phục ở đâu tao không biết, nhưng hôm nay mày mà động vào cụ nghiêng thì không yên với tao đâu.

Tào Đây, Tả...

Tả Dạ...có em đây, đại ca.

Tào Sao mày bảo mày thu xếp ổn thỏa hết rồi...Việc của tao với đàn em hôm nay là đồn hạ cây nghiêng này, dễ như thò tay vào túi bốc kẹo...

Tả Đại ca...có chút tình huống xảy ra ngoài dự kiến...để em thu xếp ạ. (Quay sang nói với ông Vương) Bố, con xin bố đấy...bố về đi...cây nghiêng này đâu phải tài sản riêng của bố mà bố giữ...

Ông Vương Tả...mày không được nói thế...cây nghiêng cụ này là cây linh thiêng của cả bản Nậm Tốc. Người bản ta bao năm nay giữ gìn...mà nay mày rước kẻ xấu về chặt cây...Mày ăn phải bả của lâm tặc rồi Tả à...

Tào Làm gì có bả nào hả ông già ? Chỉ có một món nợ lớn mà thằng con ông không trả nổi thôi...

Ông Vương Nợ ? Nợ gì ?

Tào Ô thế nó không nói cho ông nghe à ? Nó nợ thằng này mấy trăm triệu đồng, tiền thua bạc đó, ông già ạ.

Ông Vương Trời đất ơi...có chuyện đó sao, Tả... ?

Tả (*Bối rối*) Con...con...

Tào Thôi, nó không nói được thì để thằng Tào này nói giúp...Nó theo người ta sang bên kia biên giới đánh bạc, ông già ạ. Nó thua lắm lưng trắng bụng, bị giữ lại, thằng này phải cho vay tiền chuộc thân về đây. Thế nên giờ nó phải giúp thằng này hạ cây nghiêng cổ thụ để trả nợ...còn nếu không trả được...thì như cam kết...tôi xin nó một bàn tay... đây, như cam kết trong giấy...mở mắt lên mà xem đi, ông già...

Ông Vương (*Đọc*) Nếu...đến ngày...mà tôi không trả nợ được thì ông Tào có quyền chặt một cánh tay của tôi... (*Hoảng hốt*) Trời

ời...Tả...sao...sao mày lại...
Tả Bó...con bị dồn vào đường cùng...giờ con xin bó...bó hãy cứu con...
Tào Nào, giờ thì ông đã rõ rồi chứ...ông Vương...tránh ra cho người của tôi làm...nhanh nhanh không kiếm lâm lên là chết cả nút bây giờ...
Vương Tôi...tôi... (*Tiếng cửa máy nổi lên*)
Tào (*Quát to*) Nào, tránh ra...
Ông Vương (*Kiên quyết*) Không...không được...các người thấy lưỡi dao đi rừng sắc lẹm này rồi chứ...Bất cứ kẻ nào đụng vào cây nghiêng, tao sẽ chém... Cút khỏi đây ngay...
Tào Là ông lựa chọn đấy nhé, ông Vương. Ngày mai con ông mất tay thì đừng trách ta tàn nhẫn. Chúng mày...(*Đáp: Có*) Rút... (*Chửi*) Lão khốn...hông hết việc của ta...
Tả (*Chạy theo*) Đại ca...chờ em...xin đại ca cho em cơ hội...em nhất định sẽ giúp đại ca chặt hạ cây nghiêng này...
Tào Được, cho mày một tuần...nếu không thì tao chuyển từ chặt cây qua chặt tay, rõ chưa ?
Tả Ông già...
Ông Vương Tả...mày vừa nói gì ?
Tả Tôi vừa nói là nếu ông còn ngăn cản việc này thì từ nay tôi với ông từ mặt nhau, không bó con gì hết, ông rõ chưa ?
 Kia...Tả...
Ông Vương

- Nhạc -

NDC Ở Nậm Tộc, Lù Seo Vương là người uy tín trong bà con dân bản. Ông là một trong những người đầu tiên đến mảnh đất này khai sơn phá thạch để lập nghiệp. Ông hay lam hay làm, cần cù thật thà và tốt bụng nên được mọi người nể trọng. Ngược lại, con trai ông, Lù Seo Tả là tay chơi khét tiếng. Tả tuy đã ngoài 40 nhưng vẫn lêu lổng, không vợ con, siêng ăn biếng làm. Điều đó khiến cha mẹ Tả đau lòng. Bà Vân, mẹ Tả đã nhiều lần khuyên ngăn con...Cả chuyện hấn dẫn người về chặt cây nghiêng cỏ thụ cũng vậy...
Bà Vân Tả à...mày làm thế là sai rồi...
Tả Mẹ...con biết con sai...nhưng giờ này, chỉ có mẹ mới cứu được con...Lão Tào đã nói là làm...con biết lão mà...
Bà Vân Tả...mày biết thế thì dây vào lão làm gì ?
Tả Thì lúc đấy con bí quá, không có tiền trả thì chúng nó giết. Gặp

lão khác gì chết đuối vớ được cọc...mà bố kỳ lạ quá, cái cây đấy đâu phải của bố...

Bà Vân
Tả

Nhưng chặt cây rừng là vi phạm pháp luật, là đi tù đấy.

Con có chặt đâu, lão Tào làm thì lão ấy chịu, con chỉ là thằng chỉ trỏ thôi. Lão ấy bảo việc của mày là đừng để bố mày đứng ra ngăn cản tao, còn những thứ còn lại tao lo tất. Mẹ nói với bố giúp con đi, con đã chi tiền để bố lên bệnh viện tỉnh nằm...

Bà Vân

Khó mà lay chuyển bố mày lắm, Tả à. Vì cây nghiêng cổ thụ với ông ấy, không chỉ là cây nghiêng đâu. Nó còn là ân nhân của gia đình mình, của cả cái bản Nậm Tộc này.

Tả

Cái cây cũng là ân nhân, là sao hả mẹ ?

Bà Vân

Gần 40 năm trước, bản ta ở dưới chân núi, cách đây mấy chục cây số. Năm đấy, bản bị lũ quét, mấy chục nóc nhà trong phút chốc trôi theo dòng nước hung dữ. Một đêm tang thương, nhiều người chết mất xác, không tìm được. Người ta bảo, lũ quét là do nạn phá rừng...

Tả

Chuyện đấy, thì liên quan gì đến cây nghiêng đầu bản Nậm Tộc ?

Bà Vân

Sau lũ, người già trong bản bàn nhau phải chuyển đi nơi khác, không thể sống nơi cũ được. Bố mày, khi đấy đang là thanh niên cùng với mấy trai tráng trong bản được giao nhiệm vụ đi tìm nơi định cư mới cho cả bản. Họ đi...hàng tuần trời, nhưng không chỗ nào có thể làm chỗ ở được... Hôm ấy, nắng rất to...họ đến một thung lũng, khô cằn...cả đoàn người rạc đi vì khát... Đến lúc tưởng chừng như không thể trụ được nữa thì từ xa, họ thấy bóng cây nghiêng cổ thụ... Cả đoàn tiến về phía cây... Thật kỳ lạ kẻ cạnh gốc cây nghiêng là một mỏ nước... Dòng nước trong lành đã giúp họ tỉnh cơn khát và đưa họ đi đến quyết định chọn nơi đây làm nơi ở mới...Bản Nậm Tộc ra đời từ đó con ạ.

Tả

Ôi, thì ra là như vậy!

Bà Vân

Giờ thì mày hiểu tại sao bố mày sống chết phải bảo vệ cây nghiêng cổ rồi chứ.

Tả

Con vẫn không thể nào hiểu được...

Bà Vân

Tại sao ? Chuyện quá dễ hiểu mà...

Tả

Không, ý con là con vẫn không hiểu tại sao bố lại phải quan trọng hóa một cái cây vô tri đến thế. Ừ, thì cho là nhờ nó mà người bản ta biết được chỗ ở mới. Nhưng đấy là vô tình...cái cây vẫn là cái cây, có phải là Bụt trong chuyện cổ tích đâu. Chả nhẽ vì thế mà bố coi thường tính mạng của con... Mẹ cũng vậy, mẹ nở nhìn thấy con chết mà không cứu sao ?

Bà Vân

(Lúng túng) Về chuyện này...tao cũng khó xử lắm. Để tao thử

nói với bố mày xem sao...nhưng mà mày biết rồi đấy. Bố mày là người kiên quyết, lời nói đọi máu...

Tả Vâng...mẹ thương con...hãy giúp con...không thì lão Tào sẽ chặt tay con mẹ ơi...

-Nhạc-

Tào (*Gần giọng*) Thế nào ? Thằng em ? Mang tiền đến trả nợ đây hả ?

Tả Dạ...không...em đến để... xin anh...cho em khát ạ.

Tào (*Cười khả ố*) Thằng này...mày đang đóng vai ngây thơ đáng thương đây hả ? Diễn không đạt rồi em ơi...Bay đâu...

Đàn em Có chúng em đây ạ.

Tào Trói nó lại cho tao...

Đàn em Rõ...

Tả Ôi giờ ơi...đại ca...em xin đại ca...

Đàn em Thằng này...có im để chúng tao trói không hả ? Xin tí tiết bây giờ...

Tào Nếu nó còn cựa quậy, cựa cồ ngay không cần báo.

Đàn em Rõ...

Tả Đại ca...em xin đại ca rộng lượng trời bể tha cho em...

Tào Tiền của tao chớ đâu phải lá rừng. Nào, đặt bàn tay của mày lên đây... (*Nổi nhạc nền gay gắt*)

Tả Em xin đại ca...

Tào (*Quát*) Đặt lên đây...

Tả (*Run sợ*) Vâng vâng...em...em đặt đây ạ...

Tào Mày có cần tao đọc lại cho mày nghe cái giấy cam kết mày đã ký lúc vay tiền không ? Đây, giởng tai lên mà nghe cho rõ. (*Đọc*) : Nếu...đến ngày...mà tôi không trả nợ được thì ông Tào có quyền chặt một cánh tay của tôi...

Tả Đại ca...em xin đại ca...em cần rom cần cỏ...

Tào Cái từ xin xỏ nó không có trong từ điển của anh, mày hiểu chưa ? Bay đâu...

Đàn em Có...

Tào Mang cây mã tấu ở góc kia ra đây cho tao.

Đàn em Rõ...(*lặng ngắt*) Thưa đại ca, đây ạ...

Tào Tả...mày thấy cây mã tấu này không ? Sắc lẹm...chém gạch dễ như chém chuối...

Tả Ôi...anh ơi...em xin anh...

Tào Yên tâm, anh mày vốn là người tốt, sống rất nhân văn...nên sẽ cố gắng chặt ngọt nhất, cho mày đỡ đau nhất...

Tả Ồi anh Tào ơi...anh tha cho em...

(*Nhạc mạnh nổi lên*)

Tào (Quát) Chúng mày đâu...

Đàn em Có chúng em...

Tào Giữ chặt tay nó cho tao... (*Đếm*) Một, hai, ba...(*Hét to*) Chặt !

Tả (Thất thanh) Anh Tào.....

(*Nổi nhạc mạnh trên nền Tào cười từng tràng dài*)

Tào Thế nào ? Bỉnh cả ra quần rồi hả ?

Tả (*Ngơ ngác*) Ồ...thế anh...anh chưa chặt tay em à ?

Tào Mới chỉ là thử thôi...

Tả Em đội ơn anh...

Tào (*Đang cười thì dừng đột ngột, lạnh lùng*) Ai tha mà mày đội ơn, tí nữa tao sẽ làm thật.

Tả Ồi anh ơi...anh tha cho em... xin anh thương em...

Tào Thương hả ? Được, tao không phải là gỗ đá. Nhưng mày phải giúp tao hạ cây nghiêng cổ thụ đầu bản Nậm Tốc...

Tả Cái đấy ông già em...

Tào (*cắt ngang*) Biết rồi, ông già mày làm kỳ đà cản mũi...Nhưng tao có kế này, để điệu hổ ly sơn.

Tả Kiểu gì anh nói đi ạ, chết em cũng làm.

Tào Chúng mày...

Đàn em Dạ...

Tào Phấn hết ngay ra ngoài, để tao bàn chuyện cơ mật với thằng Tả.

Đàn em Rõ...

Nhạc bí hiểm...

NDC Bản Nậm Tốc, một đêm hè. Đang giữa mùa khô nên tuy đã gần về sáng mà trời vẫn nóng như rang. Trần trọc mãi không ngủ được, ông Vương ra đầu hè ngồi. Lòng ông đang có bão. Chuyện thằng Tả nợ nần rồi dẫn lâm tặc về định hạ cây nghiêng cổ thụ khiến ông rối bời tâm can. Vùng rừng này đã trở thành nơi nâng đỡ, che chở cho cuộc đời ông và bao nhiêu người ở bản Nậm Tốc. Đã từng chứng kiến sự tang thương của thiên tai do tàn phá rừng nên ông càng thấu hiểu tầm quan trọng của lá phổi xanh... Vậy mà giờ đây, chính người trong nhà ông...đang định tiếp tay cho cái xấu để hạ sát rừng...

(*nhạc nổi*) Đang mải suy nghĩ...chợt ông Vương giật mình khi

phía cuối bản phát ra tiếng tre nứa nổ lép lép. Rồi có ai đó thét lên : “ Cháy rừng”. Ông Vương vội lao về phía đám cháy. Phía ấy, lửa đã bốc lên cao, sáng rõ cả một khoảng trời đêm...

Cũng lúc đó, phía bên kia bản Nậm Tộc, Tào dẫn theo một đám đàn em mang theo cưa máy tiến về phía cây nghiêng cổ thụ. Đến dưới gốc cây, lão ngửa cổ cười sằng sặc rồi hả hê : “Giờ này thì đến Thượng đế cũng chẳng cản được ta hạ cây gỗ quý này”...

- Nhạc -

Tả	(<i>Tĩnh dậy</i>) Tôi...tôi đang ở đâu...tôi đang ở đâu thế này ?
Bà Vân	(<i>Mừng rỡ</i>) Tả...con tỉnh rồi sao ?
Tả	Mẹ...con đang ở đâu...
Bà Vân	Con...con đang ở trong bệnh viện.
Tả	(<i>Ngơ ngác</i>) Trong bệnh viện ạ ? (<i>Chợt nhớ ra</i>) Trời ơi...đúng rồi...đám...đám cháy...đám cháy rừng...
Bà Vân	Phải...con bị kẹt trong đám cháy rừng...vì một bên là lửa, một bên là vách đá dựng đứng...con nhớ là con rất khó thở...hình như con bị ngạt và ngất đi...
Tả	Đúng...đúng là như vậy... Mẹ...tại sao con thoát được ?
Bà Vân	Tại sao con thoát được...đó là một câu chuyện dài...nhưng mẹ hỏi con, Tại,.. tại sao con lại châm lửa đốt rừng ?
Tả	Mẹ...nhưng mà con...con...
Bà Vân	Thôi, con đừng chối. Chính mắt mẹ thấy con lén ra khỏi nhà lúc nửa đêm, rồi con tiến về phía rừng đặc dụng ngay đầu bản...sau đó, con châm lửa đốt rừng...không may mẹ sức yếu, đường núi lại quá dốc nên không thể chạy kịp để ngăn cản con.
Tả	Mẹ...nói như thế có nghĩa là...mẹ đã biết...
Bà Vân	Chắc chắn thế.
Tả	Con...con... mẹ...nếu mẹ biết rồi thì con xin được nói thẳng...đúng...chính con đã châm lửa đốt...nhưng chuyện này là do ông ấy...do cái người mà bao năm nay con vẫn gọi là bố ấy. Và con cũng đã hiểu, tại sao ông Vương lại không hết lòng vì con...vì ông ấy không phải là cha đẻ của thằng Tả này. Mẹ cũng không phải là mẹ đẻ của con. Nhà này chỉ có con Thà, thằng Vai mới là máu mủ ruột rà do bố mẹ sinh ra thôi. Có đúng là sự thật thế không hả mẹ ?
Vân	Tả... ai nói với con chuyện đấy.
Tả	Một người quen...người này biết rõ...con chỉ là con nuôi...
Bà Vân	Thôi được...lẽ ra mẹ không muốn nói chuyện này. Vì bố mẹ luôn

coi con là đứa con đẻ của mình. Nhưng...nếu ai đó đã nói với con sự thật...thì...mẹ...mẹ đành phải công nhận. Tả, con chỉ là con nuôi của bố mẹ. Nhưng bố mẹ luôn thương con như con đẻ.

Tả Hừ...thương như con đẻ mà vì một cây nghiêng mà đẻ người ta suýt chặt tay con...

Bà Vân Chuyện đó sẽ nói sau...nhưng con cần phải biết tại sao chúng ta lại nhận con làm con nuôi.

Tả Tại sao ? Chắc lại mua của một gia đình nào đấy nghèo quá...

Bà Vân Gia đình con là nạn nhân của trận lũ quét mấy chục năm trước... Vì trận lũ mà dân bản đã phải chuyển về Nậm Tộc này... Bố mẹ con bị lũ cuốn trôi... Chồng ta đã liều mình xông vào dòng nước xiết để vớt được con...

Tả (Bàng hoàng) Trời đất...thật thế sao ?

Bà Vân Rất nhiều người già trong bản này đều nhớ rõ. Con có thể tìm họ để hỏi. Hôm đấy, vì cứu con mà ông Vương đã suýt bỏ mạng.

Tả Nhưng sao lâu nay không ai nói gì cho con rõ ?

Bà Vân Vì không ai muốn khơi lại nỗi đau...và cũng vì con đang có một gia đình...

Tả Trời ơi...thế mà...mấy bữa nay con cứ nghĩ...ông ấy chẳng thương xót gì con..

Bà Vân Bố mẹ luôn yêu thương con, Tả ạ.

Tả Không...có thể trước đây điều đó đúng. Nhưng bây giờ...

Bà Vân Cái đầu con lại nghĩ điều sai rồi. Con có biết ai cứu con ra khỏi đám cháy không ?

Tả Ai ?

Bà Vân Chính là ông Vương...

Tả Mẹ...mẹ vừa...nói là...

Bà Vân Là ông ấy đã xông vào biển lửa để cứu con ra.

Tả Thế...ông ấy...bố...con con có bị làm sao không ạ ?

Bà Vân May không sao cả, con ạ.

Tả Trời ơi...hóa ra...hóa ra con...con đã nghĩ sai về ông ấy...

Bà Vân Tả...hãy nói cho mẹ nghe, ai đã nói cho con biết con không phải là con đẻ của vợ chồng ta ?

Tả Đây là lão Tào...

Bà Vân Tào ? Cái lão lâm tặc mà con định dẫn về chặt cây nghiêng cỏ, đúng không ?

Tả Vâng...chính lão ta nói...nhưng lão không nói là bố cứu con từ dòng nước lũ...mà là bỏ tiền ra mua của một gia đình nghèo đông con...

Bà Vân Hừ... đúng là bịa đặt trắng trợn...

Tả Bây giờ thì con hiểu tại sao lão lại bịa ra như thế rồi ?
Bà Vân Để làm gì ?
Tả Để con tiếp tay cho lão hạ cây nghiêng... Trời ơi...sao con lại mắc mưu lão cơ chứ...

Bà Vân Tả...con vừa nói là...
Tả Mẹ...chính lão đã xui con đốt rừng đặc dụng, để mọi người tập trung vào cứu rừng...còn lão và đàn em sẽ lợi dụng để hạ cây nghiêng...

Bà Vân Thì ra là như thế, lão Tào khôn nạn!
Tả Mẹ...chả nhẽ...cây nghiêng bị hạ mà mẹ không biết sao ?
Bà Vân Biết chứ con...cây nghiêng cổ thụ không chỉ là cái cây...mà còn là một vật linh thiêng của bản Nậm Tộc này...những gì liên quan đến nó, mẹ đều biết...

Tả Trời ơi...có phải lão Tào đã chặt cây nghiêng rồi không ? Phen này, thì dân bản sẽ không tha thứ cho con...trời ơi...sao tôi lại ngu dại thế cơ chứ...

Bà Vân Không, cây nghiêng vẫn tồn tại, con ạ.
Tả Mẹ...thế...lão Tào không chặt cây ư ?
Bà Vân Lúc rừng cháy, lão đã định đưa đàn em và cửa máy tiếp cận cây nghiêng. Nhưng trước khi ra tay, chúng đã bị bắt tại chỗ.

Tả Ôi...may quá...vì sao thế hả mẹ ?
Bà Vân Trước đó, sau cái lần va chạm với lão tại gốc cây nghiêng, bố con đã báo với bên công an và kiểm lâm. Nên họ theo dõi và phát hiện ra việc làm khuất tất của lão Tào. Người ta bắt lão rồi con ạ.

Tả Ôi...thế ạ... Chắc con cũng sẽ được triệu tập làm việc...
Bà Vân Máy anh bên công an có dặn, nếu con tỉnh thì nhắn họ.
Tả Vâng, mẹ báo với các anh ấy đi...con sẽ khai hết ạ...Cả việc con đốt rừng, con sẽ chịu sự trừng phạt của pháp luật...

Bà Vân Tả...con...

Nhạc kết